

НАРОДНА ДУМКА

Стаття 5 Конституції України: Єдиним джерелом влади в Україні є народ

Аналітично-інформаційна газета № 19 (44) 17 липня 2017 року

На фото: Олександр ОСТАПЕНКО,
голова поліцейської комісії в Одеській області,
кандидат військових наук

Олександр ОСТАПЕНКО: «В Одесі не повинно бути жодних протизаконних силових структур»

Червоні, малинові, а згодом і зелені піджаки, стрижені потилиці молодиків — ознака початку буремних 90-х років минулого століття. Період, який запам'ятався в Україні тотальним «беспределом», коли все вирішували «рішали». Зараз же, після Революції Гідності, в той час коли Україна захищає свою землю на сході держави від окупаційно-терористичних військ Росії, у нас з'явилося багато інших «братків», екіпірованих в камуфляжний одяг з незрозумілими шевронами на рукавах. Хто це і що це відбувається? З таким запитанням ми звернулись до голови поліцейської комісії в Одеській області, кандидата військових наук, відомого громадського діяча Олександра ОСТАПЕНКА.

ловою Одеської ОДА та міністром МВС України розформувати, так звану, муніципальну охорону Одеської міськради, на утримання якої, до речі, в бюджет міста закладено 7 млн. грн. Вам щось відомо з цього приводу?

— Дійсно, відомо, і це зовсім інша сторона медалі. Громадськість повинна вимагати від місцевої влади, органів місцевого самоврядування, державної влади суворого дотримання закону з боку їх структур. Нещодавно в Одесі була побита журналіст, екоактивіст Світлана Підпала. Цей прикрий випадок насправді й відобразив дійсний стан справ у нашому правовому полі, коли підприємці, розуміючи, що активісти ГО «Зелений лист» наступають на їх приватні інтереси, наймають, фактично, бандитів, які погрожують цим активістам. І це вже відбувається повернення у 2012 рік, коли активістам спалювали автомобілі, били їх на вулицях, погрожували і все таке інше. І ми за жодних обставин не повинні до цього повернутися.

Отже, коли громадські організації звернулись до голови Одеської обласної державної адміністрації Максима Степанова з вимогою провести об'єктивне розслідування і покарати винних, це стало абсолютно правильною вимогою. Ми ж, як громадські діячі та активісти, повинні вимагати від влади бути ефективною, і тиснути на неї аби вона дійсно захищала наші конституційні права і свободи. А право на життя — це основне конституційне право людини, і ніхто не може на нього зазіхати. Жодна структура: приватна, державна та будь-яка інша. І з цієї точки зору все абсолютно правильно.

З точки зору муніципальної охорони, яка свого часу була заснована в Одесі, скажу так: логіка цієї організації тоді була зовсім інша, ніж та, в яку вона зараз трансформувється. Бо коли на розгляд депутатів Одеської міської ради виносили положення про муніципальну охорону, то говорили, що в ній діятимуть люди, які будуть накладати штрафи за неправильне паркування, слідувати за тим, щоб на вулицях ніхто не кидав на землю недопалки та сміття, одним словом — слідували за чистотою. У таких випадках порушення екологічних норм в суспільних місцях передбачався штраф.

Хто має право охороняти громадський порядок

— *А як передбачалося діяти у випадку порушення громадянами громадського порядку?*

— Охорона громадського порядку — це виключна компетенція Національної поліції. І тут дуже важливо знати межі: чим займається муніципальна служба, і чим займається Національна поліція. До речі, її не потрібно проводити на місцевому рівні, бо вона чітко визначена Конституцією України і відповідними законами про Національну поліцію і так далі.

Тому я виступаю категорично проти того, коли муніципальна охорона перебирає на себе обов'язки патрульної поліції або, взагалі, Національної поліції. Таким чином створюються підстави для сепаратизму, тому що народження таких силових структур на місцевому рівні не сприяє консолідації нашої держави, а навпаки, швидше є способом та механізмом, завдяки якому демонструється сила місцевих феодалів, які кажуть: «А в мене тут під рушницею, гумовим кийком чи ще якоюсь зброєю є 500 людей. І у випадку, якщо ви наступатимете на якийсь мій інтерес, то я виведу їх на вулицю, і вони всім покажуть, хто в домі господар». На жаль, саме така тенденція в Одесі існує, і вона дуже погана.

І якщо підбивати підсумок щодо питання муніципальної охорони, то треба усвідомлювати те, що така структура повинна чітко виконувати лише функції, заради яких і на підставі яких її було створено. До речі, питання паркування автомобілів — теж суто проблема міста. Я впевнений в тому, що в найближчий час будуть прийняті відповідні зміни в законодавстві стосовно правил паркування автомобілів, і про це вже йде обговорення у Верховній Раді України. Гроші ж за паркування будуть надходити до місцевого бюджету, що, в свою чергу, стане вагомою підмогою для них.

Коли люди порушують місцеві правила поведінки на вулицях, то за це вони будуть нести покарання у вигляді адміністративних штрафів. Але цим опікуватися має право зовсім не силова структура. В такому випадку повинен бути співробітник, який, можливо, навіть з касовим апаратом чи терміналом, може підійти до порушника з вимогою сплатити адміністративний штраф — і все. І ніхто з цих співробітників не має права ходити зі спецзасобами — гумовими кийками, слізогінним газом — і лякати людей на вулицях. Також вони не мають права підтримувати громадський порядок, бо його повинні підтримувати лише поліцейські — це виключно їх компетенція. І в цьому сенсі — позиція однозначна, вона є наслідком Конституції та законів України.

— *Отже, питання, так званої, муніципальної охорони в Одесі — відкрите і, напевне, щось у ньому має змінитися...*

— Я думаю, що на це має бути воля депутатів Одеської міської ради, які повинні поставити крапку в цьому питанні: «Що ж це за така організація, і чим вона займається?». І чітко слідувати за тим, щоб ця структура не оберігала міську раду від громадян, а займалася справою, заради якої й була створена. До речі, рішення про створення цієї муніципальної охорони ухвалювали тоді, коли я протягом 2010-2015 рр. був депутатом Одеської міської ради. Але я за нього тоді не голосував, і тимчасово виконуючий обов'язки Одеського міського голови Олег Бриндак наголошував перед усіма, що ця

Продовження на 2-й стор.

Маніпуляції та підміна понять
— *Олександр Анатолійович, після Революції Гідності в Україні виникло чимало усіляких недержавних силових, озброєних підрозділів, які фактично беруть на себе функції державних. Як ви до цього ставитесь?*

— У нас діє Конституція України, в якій сказано, що усі військові формування повинні утворюватися відповідно до її вимог та законів України. І це той стан, який повинен бути сьогодні і завжди. Не повинно існувати жодних інших збройних формувань, які діють відповідно до якогось принципу власної доцільності, навіть тоді, коли вона підтверджується правильними речами. Усі збройні формування, силові структури повинні діяти виключно в межах Конституції та українського правового поля.

А якщо ж оглянутися на Революцію Гідності, то без всякого сумніву буде очевидним, що в перші дні після перемоги народу та втечі Януковича, коли державні структури, такі як міліція, прокуратура, Збройні Сили України демонстрували свою організаційно-управлінську нездатність, то добровольці, які взяли на себе функції із забезпечення громадського спокою та порядку, фактично підставили своє плече державним структурам. Це було тимчасово, сьогодні усі силові структури, які утворюються, повинні діяти в межах основного закону. Навіть усвідомлення цього є надзвичайно важливим, тому що ми розуміємо, що сьогодні під прапорами, патріотичними гаслами часто вирішуються просто комерційні суперечки. І це сіє хаос в правовому полі і дискредитує саму ідею Революції Гідності.

— *Отже, це вже цілком визнані обставини, що таким чином відбувається підміна понять...*

— Дійсно так, багато людей цим зловживають, в тому числі і недобросовісні підприємці, які маніпулюють громадськими організаціями, які мають силову складову. І це теж очевидно, бо таке відбувається не тільки в Одесі, а й в інших містах України. Такі ділки фактично купуючи патріотів, які знаходяться у них на певних грошових ставках, тим самим маніпулюють громадською свідомістю та вирішують власні комерційні справи. І вони досить часто не йдуть на користь громад. Це навіть не є боротьба між одним приватним підприємцем та іншим, а навпаки: боротьба з громадою та державою. Я маю власні приклади, коли завдяки таким маніпуляціям досить відомі волонтери, а також ті, хто щиро підтримує їх та незалежність України, постраждали від дій таких псевдопатріотичних формувань.

Вимога громади перед головою Одеської ОДА

— *Нещодавно низка громадських організацій Одеси висловили свій рішучий протест і вимогу перед го-*

Як «боги війни» допомогли відстояти Мар'їнку

На фото: артилерійський підрозділ бригади (САУ 2С1 «Гвоздика»)

Два роки тому в перших числах червня українські воїни відбили добре сплановану атаку ворога на цей важливий населений пункт.

Наші підрозділи, які тримали оборону в тому районі, не просто зіпсували плани бойовиків, а й з військової точки зору показали майже бездоганну роботу, завдавши противникові серйозних утрат у живій силі й техніці.

На жаль, тоді, під час оборони Мар'їнки, що тривала 3-4 червня, троє наших бійців загинули, 38 було поранено. Але втрати окупантів були непорівнянно більшими: 24 «200-х», 91 «300-й»!

Слід відзначити, що ключову роль у тому запеклому бойовому протистоянні зіграла наша артилерія, завдяки професійній роботі якої своєчасно було поставлено щільний вогневий заслін на шляху просування бронетехніки та піхоти окупантів у глиб нашої території. До речі, у разі успішної атаки ворога він міг би здійснити прорив у район Курахового з перспективою подальшого просування, але залишився там, звідки прийшов.

На той час заступник командира артилерійського підрозділу ОМБР, згадуючи про ті події, розповів, що бойові дії розпочалися ще вночі 2 червня, коли наші передові позиції в Мар'їнці й Красногорівці бойовики раптово обстріляли зі ствольної артилерії.

Щільність вогню була дуже високою. На відміну від минулих днів, ворожа артилерія діяла одночасно з кількох напрямків. Тому одразу стало зрозуміло, що за цими діями криється не звичайний провокаційний обстріл. Уже на світанку наші припущення підтвердилися. О четвертій годині тридцять хвилин ранку бойовики вдарили по розташованому наших артилерійських обслуг у глибині оборони з артилерії потужніших калібрів — 152 мм і БМ-21 «Град». Противник намагався знищити артилерію бригади й в такий спосіб позбавити піхоту вогневої підтримки, — розповів офіцер.

Утім реалізувати свої задуми ворогові не вдалося. За великим рахунком його вогневі удари виявилися не-

ефективними. Так, постраждала інфраструктура, але добре укрита й замаскована озброєння та боєкомплект навіть не потрапили в зону ураження. А ще, ведучи масований вогонь, окупанти, так би мовити, спрацювали й на нашу користь, «засвітивши» свої позиції.

Річ у тім, що вся артилерія бригади на той час «сиділа» на одному каналі зв'язку, — каже командир артилерійського підрозділу. — Батарея управління артилерійської розвідки бригади фіксувала координати цілей уздовж усієї лінії розмежування, засікаючи, звідки та якими засобами ведуть вогонь. Звісно, що цю інформацію негайно передавали в командний пункт бригади. Координати виявлених цілей вносили в планшети командирів батарей артилерійських дивізіонів. Завдяки цьому з перших хвилин наступу противника вся його активна артилерія — САУ, гаубиці, міномети й танки — постійно була під нашим прицілом.

Зрештою, коли з командного пункту отримали наказ відкрити вогонь, командири на місцях не більше як за дві-три хвилини звірили й скорегували зазначені координати та віддали команду на ураження ворожих цілей.

Російські терористи опинилися в подвійному вогневому кільці. Вони й гадки не мали, що, вийшовши з-під вогню на підступах до Мар'їнки, знову потраплять під щільний вогонь артилерії вже на наших передових позиціях. Просуватися вперед їм не давали, залишатись на місці вони не могли...

— Перші залпи нашої артилерії виявилися дуже влучними, — пригадує один із військовослужбовців артдивізіону. — Того дня я перебував у 9-поверховій будівлі на північній околиці Красногорівки, виконуючи обов'язки спостерігача та корегувальника вогню. Так сталося, що три наші батареї САУ «Гвоздика» калібром 122 мм одночасно накрили вогнем артилерію бойовиків

під час їхнього виходу на нові позиції. Я бачив величезні клуби диму й вогню в районі «приходів» снарядів наших САУ, паніку російських окупантів, те, як рвався їхній боєкомплект і горіла техніка в місцях її скопчення.

Про те, що наші «боги війни» спрацювали дуже вдало, підтвердили дані радіоперехоплення та неодноразові запити командування «ДНР» на нашу адресу з проханням припинити вогонь. Серія телефонних дзвінків у лікувальні заклади Донецька також підтвердила, що медперсонал міста найближчі тижні працюватиме з великим навантаженням через надходження великої кількості поранених бойовиків.

Навчені досвідом Іловайська й Дебальцевого, українські військові не дали змоги окупантам скористатися перервою для перегруповання. Артилерія бригади продовжувала знищувати ворога.

Проте окупанти не припиняли спроб захопити Мар'їнку. Їхні мобільні групи під прикриттям мінометного вогню атакували українські позиції з північного сходу, але й цього разу невдало. Щоб не допустити прориву цих груп у тил наших взводних опорних пунктів, було вирішено відвести кілька підрозділів у глибину оборони та, дочекавшись, коли основні сили противника зайдуть на залишені нами позиції, накрити їх вогнем артилерії.

До речі, за даними української розвідки, у прориві нашої оборони брали участь не лише підрозділи так званої «ДНР», а й кадрові військові російської армії. І, як і зазвичай, вогнем ствольної артилерії керували не донецькі «металурги» та «шахтарі», а офіцери РФ, за плечима яких — досвід участі у війнах у Чечні та Грузії.

Згодом була друга фаза бою з відбиття атаки бойовиків під Мар'їнкою. І знову вирішальне слово тут залишилося за нашою артилерією. Коли проросійські бойовики зайшли на залишені нами окремі позиції, а російські тележурналісти поспішили заявити, що Мар'їнку взято під їхній контроль, наші артилеристи знову нагадали про себе. Ефект був приголомшливим. Російські терористи опинилися в подвійному вогнево-му кільці. Вони й гадки не мали, що, вийшовши з-під вогню на підступах до Мар'їнки, знову потраплять під щільний вогонь артилерії вже на наших передових позиціях. Просуватися вперед їм не давали, залишатись на місці вони не могли. Тож, зазнавши значних втрат, бойовики змушені були повернутися на вихідні позиції, так і не виконавши свого головного завдання. Крім того, наші бійці на «плечах» противника, який відступав, не тільки повернули залишені позиції, а й захопили кілька ворожих.

Тоді, у червні 2015-го, під Мар'їнкою запорукою успішних дій нашої артилерії стало вміння керування вогнем, злагоджені дії артобслуг і, звісно, правильне визначення цілевказівок. А ще додаю, що безпосередньо під час бою українські військові активно застосовували метеостанції для визначення метеорологічних показників, які обов'язково використовували, коли обробляли дані на планшетах. Ці пристрої та програмне забезпечення до них отримали артилерійські підрозділи бригади від волонтерської організації «Армія ЗОБ». Така допомога була дуже важливою для військовослужбовців, і вони вдячні небайдужим співвітчизникам за підтримку. Також під час бойових дій у Мар'їнці артилеристи використовували контрбатареїнні системи, призначені для виявлення та відстеження пострілів артилерії, а також для визначення її калібру за допомогою фіксації звуків.

Олександр КІНДСФАТЕР

ГОСТРІ ПИТАННЯ

Олександр ОСТАПЕНКО: «В Одесі не повинно бути жодних протизаконних силових структур»

Продовження. Початок на 1 стор.

структура не буде мати повноважень забезпечення громадського порядку.

— Будемо сподіватися на те, що точно вже не забракне сили волі у центральних органів влади в разі слабкості влади місцевої, які згідно закону все розставляють на свої місця...

— Звичайно, воля держави має бути на це, і якщо хочете — Одеської обласної державної адміністрації, яка зобов'язана слідувати за дотриманням закону на території нашої області. І вона повинна вказати Одеській міській раді на те, що муніципальна охорона не призначена заради того, аби забезпечувати громадський порядок.

Ідея обрання шерифів

— Добре, скажіть, як голова поліцейської комісії, як ви ставитесь до ідеї створення муніципальної поліції, яка останні роки з 20-ть зависає у повітрі це за часів мера Едуарда Гурвіца. Чи все ж таки в державі повинна бути абсолютна монополія на владу у силових структурах?

— Ви знаєте, у мене є два бачення з цього питання. Перше — державне. Я чітко розумію, навіть як викладач з національної безпеки, що всі силові структури: Збройні сили України, Національна поліція, прокуратура, суди і всі інші структури, які відносяться до правоохоронної системи, повинні бути державними, і забезпечувати функції держави з приводу регулятора суспільних відносин. Й це не може бути інакше, виходячи з якогось місцевого чи навіть регіонального інтересу. І я поясню чому. Досить часто буває так, і це нормально, коли місцеві та регіональні інтереси суперечать державним інтересам. В Україні регіони знаходяться в різних умовах, і їх інтереси можуть не співпадати певним чином з інтересами держави. Тут треба шукати компроміс, і цим має займатися держава.

Виходячи з цього, я проти муніципальних поліцейських структур, а може й міліцейських, бо «міліція» як термін — народна, які би перебрали на себе функції із забезпечення громадського порядку. Разом з тим, я маю й суб'єктивну, іншу думку з цього питання: місцеві громади можуть обирати собі на територію, так званих, шерифів і певні шерифські структури. І це не означає, що це має бути одна людина, скажімо, на Одесу. В такому випадку була би певна кореляція, наближення з превентивною службою Національної поліції, коли є дільничні офіцери на території, які повинні вирішувати адміністративні суперечки, дрібні хуліганства.

— І таким чином розвантажувати поліцію...

— Так, логіка говорить за себе — превентивна дія, робота на упередження правопорушень і злочинів. Було би корисним мати таку шерифську службу, особливо коли в сільській місцевості мешканці обирали би собі шерифа, який мав би безпосередній зв'язок з Національною поліцією. Тоді з місцевих бюджетів громад треба мати певну частку фінансування на утримання служби шерифа, яка б вирішувала побутові речі та розвантажувала поліцію.

Це не означає, що шерифи приймали би якісь правові рішення, але на побутовому рівні могли б певні питання з Національною поліцією просто зняти. Взагалі, краще коли є, такий собі, третейський суддя, який поміж двох сусідів вирішить: хто з них правий, а хто ні. Такий підхід працює в цивілізованому світі, і таку людину було би корисно мати. Але створення таких інститутів — це прерогатива законів України. Якщо буде змінено законодавство України, і Верховна Рада проголосує про створення такого інституту, то я думаю, що він буде працювати ефективно спільно з Національною поліцією.

А взагалі, створення муніципальної поліції, як окремої структури, яка би мала виключні компетенції, такі, як, наприклад, підтримання громадського порядку на території міст, селищ, регіонів, і яка б

підпорядковувалась місцевій владі — рішення, як я думаю, зараз передчасне. Бо можу відповідально констатувати, що у більшості населених пунктів України зберігається феодальна влада, коли місцеві олігархи фактично утримують місцеву владу на якомусь своєму балансі. А це означає, що можуть сформуватися суттєві перекося в інтересах громад, окремих заможних громадян. І саме тому зараз не корисно мати таку муніципальну поліцію, яка би підпорядковувалась би виключно, наприклад, місцевим радам.

— А ідея заснування інституту шерифів існує, взагалі, про неї говорять хоча би в кулуарах Верховної Ради України?

— Вона є, вона жива. Про неї говорять у Верховній Раді, і я особисто брав участь в обговоренні в МВС України створення подібних інститутів. Тобто тривають розмови та обговорення, але законопроект щодо цього я ще не бачив. Але думаю, що це було би корисним, зважаючи на децентралізацію, в результаті якої громади отримали суттєву фінансову підтримку. У випадку реалізації такої ідеї, громади могли би взяти на себе забезпечення цього, і як наслідок, вирішення частини різноманітних побутових спорів.

— Отже, питання полягає лише в зміні до законодавства...

— Саме так, і це повинно працювати тільки тоді, коли воно буде закріплено законом. Самодіяльність тут неприпустима, коли, образно кажучи, якомусь дядькові дадуть рушницю і скажуть: «Іди і наведи порядок на власний розсуд!» Це неправильно, бо так можна і людину підвести під статтю кримінального кодексу, і, до речі, не вирішити питання.

Тому хочу ще раз наголосити на тому, що в Одесі, як і по всій Україні, не повинно бути жодних протизаконних силових структур. Той, хто цього не знає, сумнівається чи не хоче сприймати — нехай читає Конституцію України. А той, хто не поважає нашу Конституцію — буде нести відповідальність згідно закону.

Владислав ОЗАРІНСЬКИЙ

Віктор Ющенко:

«Тимошенко — це моя найбільша помилка»

Президент України (2005 — 2010 рр.) Віктор Ющенко (давайте не будемо при згадці його імені відразу жбурляти в нього каміння, а тверезо поміркуємо) — один з тих небагатьох, хто знає про Ю. Тимошенко майже все. Ось що він каже про неї:

«Я думаю, що владолубство і було генеральною пружиною, яка весь час розривала стрій команди. Мотив був один: нереалізовані політичні амбіції. І трапилось так, що під асфальтовий каток цих амбіцій у 2005 році потрапили здобутки Помаранчевої революції.

Минав січень 2005 року, і ця історія трапилася ще до формального формування уряду. Переговори тривають, але рішення ще не прийняті. Мені доповіли, що Тимошенко проводить переговори в колі своїх соратників. І одна з тез, яку вона використовувала, була такою: якщо Ющенко не запропонує її кандидатуру на посаду прем'єр-міністра, вона оголосить про перехід в опозицію Ющенку.

Це був знак майбутніх проблем: чого треба чекати через рік, якщо Тимошенко була готова перейти в опозицію до Ющенка ще до того, як Ющенко формально став президентом?!

За дев'ять місяців кредит народної довіри розпилили на чвари. Як мені доповіли, вже через два тижні після відставки у вересні 2005 року Тимошенко домовляється про призупинення кримінальної справи у Росії, зустрічається з Путіним та міністром закордонних справ Ігорем Івановим. І ще через кілька днів у Тимошенко і Путіна відбувається спільний обід, про який воліли не розповідати телеканалам її піарники. Про що домовлялася Тимошенко із Путіним, стало зрозуміло із її подальших політичних кроків.

Я переконаний у тому, що після зустрічі з Путіним і Івановим та призупинення кримінальної справи в Росії вона повертається з політичним завданням: дискредитація помаранчевого руху та його лідера Ющенка. Перше, що вона робить, — вона іде в опозицію. І у мене з 2006 року в опозиції — комуністи, Партія регіонів і БЮТ. Вочевидь, ця політична гра вела до того, що помаранчевий рух мав бути розбитий до самого фундаменту. Від того моменту головний політичний опонент для Тимошенко — президент Ющенко, а не Янукович, не комуністи.

З самого початку я був переконаний, що Тимошенко — це мій партнер. Починаючи від моменту нашого знайомства і до 2005 року я був людиною, яка писала її політичну біографію: усі її посади у виконавчій владі були результатом моїх кадрових рішень, а коли вона йшла на парламентські вибори, я ніколи не забував просити проголосувати за її політичну силу навіть попри те, що в певному сенсі «Наша Україна» та її «Батьківщина» на парламентських виборах 2002 року були конкурентами.

Тимошенко — це моя найбільша помилка».

Про те як Тимошенко з Януковичем зробили Ющенка ніким

Та все це не зупинило, та й ніколи не зупинить, Леді Ю на шляху до омріяної мети. Якось Володимир Литвин, колишній Голова Верховної Ради України, сказав: «Українцям краще не знати як робиться українська ковбаса і українська політика».

Для того, щоб знищити Ющенка як конкурента і президента, Тимошенко пішла на змову з тодішнім прем'єр-міністром країни Віктором Януковичем. Мета змови — відібрати у Ющенка повноваження. І тому 12 січня 2007 року українці все ж дізналися як в Україні робиться політика і за яким принципом ухвалюються закони.

Того дня, у Верховній Раді України, антикризова коаліція (Партія регіонів, соціалісти та комуністи) з одного боку та блок Юлії Тимошенко з іншого боку пішли на взаємовигідний бартер — подолали вето президента на закон про Кабмін та на зміни до закону про банки і банківську діяльність в обмін на голосування закону про імперативний мандат для депутатів місцевих рад та перше читання закону про опозицію. Депутати коаліції і БЮТ спочатку тихенько, а потім і вголос хвалилися змовою, й через те «Наша Україна» від шоку, навіть залишила зал, коли домовлене стало реальністю.

Таким чином, 12 січня 2007 р. Янукович «відгриз» собі величезний шмат влади, Тимошенко — підмочила власну репутацію, і виглядала як маля з наповненим підгузком, а Віктор Ющенко залишився біля розбитого корита. Україна перетворилася з новим законом про Кабмін на парламентську республіку, де президенту були надані права весільного генерала. Ось так і сталися заручини, а потім й політичне одруження, в результаті якого Юлія Т. обрала Вітню Я.

Що отримав Янукович від Тимошенко

Внаслідок цього голосування прем'єр Янукович отримав закон про Кабінет міністрів, який у випадку, якщо його не підпише президент Ющенко, міг підписати спікер парламенту Олександр Мороз. Цей закон відкрив перед коаліцією таку широту повноважень, яку не передбачала тоді навіть змінена конституція.

Що це давало тоді Януковичу? А давало стільки, що це не могло наснитися у найрожевішому його сні. По-

Пам'ятається, був такий слоган під час президентських виборів 2010 року: «Вона працює». Усі знали, що під тим «вона» мається на увазі Юлія Тимошенко. Невтомна українська трудівниця, працьовитості якій позаздрили би герої праці радянських часів Паша Ангеліна та Олексій Стаханов. Вона — відважна і безстрашна в боротьбі з «алігархами», і, напевне, в цьому вона перевершила радянського школяра, піонера-героя Павлика Морозова, який боровся проти куркулів. Усі ті герої минулих часів — сакральні постаті радянського агітпрому, образ яких більшою частиною був вигаданий. Але на таких як вони трималася ідеологія тодішньої влади. Юлія Володимирівна ж — справжня, натуральна. І у неї своя власна, викривлена до нестями ідеологія, кінцева мета якої є безмежна влада — посада Президента України в її руках. І заради цього — вона «працює» усе своє життя.

перше, — призначення прем'єра фактично не залежало від президента, бо в разі невнесення ним кандидатури прем'єра у строк, визначений Конституцією, подання про призначення на зазначену посаду вже вноситься до Верховної Ради коаліція депутатських фракцій у Верховній Раді. Тож Ющенко міг бути скільки завгодно проти прем'єра з кримінальним минулим, тобто Януковича, але заблокувати його приход до влади він зміг би лише в разі, якщо матиме свою коаліцію. Такої коаліції у Віктора Ющенка не було.

По-друге, президент фактично втратив контроль над міністрами закордонних справ та оборони, бо, знову ж таки, подання про призначення на відповідні посади могла за певних умов вносити до Верховної Ради коаліція.

По-третє, Кабінет міністрів не пізніше, ніж у тридцятиденний строк після набуття повноважень, мав подати на розгляд Верховної Ради програму діяльності уряду, рішення про схвалення програми якого приймалося у вигляді постанови Верховної Ради. Це означало, що президент не зможе ніяк вплинути на «дорожню карту» уряду, який рулитиме країну, куди схоче. Не дарма ж Ющенко до останнього домагався, щоб програма уряду затверджувалася законом, а отже президент міг накласти на неї вето.

По-четверте, у президента не залишилось жодних важелів для відставки Кабміну. Хоча він міг її ініціювати у Верховній Раді, і дострокове припинення повноважень уряду було можливе лише за умови:

- 1) відставки Кабінету Міністрів України у зв'язку з прийняттям Верховною Радою резолюції недовіри;
- 2) відставки прем'єр-міністра за поданою ним заявою;
- 3) припинення повноважень прем'єр-міністра у зв'язку з неможливістю виконання ним повноважень за станом здоров'я;
- 4) смерті прем'єр-міністра.

Але усі ці пункти ніяк не загрожували Януковичу, у якого була під контролем парламентська більшість.

По-п'яте, Янукович цим законом чітко відмежувався від будь-яких намагань президента Ющенка втручатися у кадрові призначення на рівні нижче міністра.

Кабінет міністрів Януковича за його ж поданням вже міг призначати на посаду та звільняти з посади:

- керівників центральних органів виконавчої влади,
- перших заступників та заступників міністрів;
- перших заступників та заступників керівників центральних органів влади;

По-шосте, голови місцевих державних адміністрацій повністю залежали від Кабінету міністрів: адміністративно, дисциплінарно та фінансово.

Місцеві державні адміністрації та їх голови ставали підзвітні та підконтрольні Кабінету міністрів у межах його повноважень.

Нарешті, сьоме і не останнє. Закон визначав, що акти президента скріплюються підписами прем'єр-міністра і міністра, відповідального за їхнє виконання і можуть бути повернуті президенту з вказівкою причин їхнього неподписання. Фактично, після прийняття закону, Ющенко втратив вплив на механізм виконавчої влади.

І ще одна дуже цікава річ — прем'єр відтоді мав писати в біографії лише найсуттєвіші її факти. Це вже, мабуть, був персональний подарунок Януковичу від Тимошенко. Він точно не вважав дві свої судимості суттєвими фактами свого життя.

Що отримала лідер БЮТ від Януковича

Перше. Вона добилася застосування імперативного мандату до депутатів місцевих рад. Таким чином лідер БЮТ могла утримувати в своїх руках більшість

у місцевих радах шляхом викидання з лав блоку зрадників.

Друге. Тимошенко закріпила в першому читанні свої права як опозиції. Лідерка БЮТ отримала керівництво 12 комітетів, та посади перших заступників всіх комітетів Верховної Ради, крім тих, які вони очолюють.

Далі, парламентська опозиція бере участь у формуванні персонального складу Рахункової палати, Ради Національного банку України, Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, Вищої ради юстиції України.

Опозиція отримувала право утворити опозиційний уряд та інші власні допоміжні органи. Голові опозиційного уряду дозволялось брати участь у засіданнях Кабінету міністрів, мати право на виступ на ньому тривалістю не менше п'ятнадцяти хвилин.

Також Тимошенко могла розраховувати на:

- подання пропозицій до проекту бюджету та формування порядку денного Верховної Ради, співдоповідь при розгляді засад внутрішньої і зовнішньої політики, держбюджету, затвердженні програми уряду та його звіту;
- контроль діяльності коаліції через представництво в комітетах, створення тимчасових слідчих комісій, внесення пропозиції про розгляд парламентом питання про відповідальність уряду, звернень до Конституційного Суду;
- отримування інформації про діяльність органів державної влади, їх посадових осіб.

Що буде зараз робити Тимошенко далі

Відповідь аналогічна: те, що робила завжди — з маніакальною завзятістю рватися до президентського крісла, а хто не заховався — вона не винувата, буде усіх змитати зі свого шляху. Вона майстер безмежного популізму, у неї безліч страшилок і жахок для українського народу: «алігархи», тарифи, продаж землі і т. д.

До речі, зовсім недавно, 31 травня 2017 року Стокгольмський арбітражний суд виніс рішення, яким відхилив вимогу російської держкомпанії «Газпром» примусити Україну платити за принципом «бери або плати». Цей пункт був прописаний у газовому контракті, який Україна підписала з Росією, коли Юлія Тимошенко була прем'єром, і передбачав оплату газу, навіть якщо Україна не використала блакитне паливо.

Крім того, арбітражний суд у Стокгольмі задовольнив грошові претензії «Нафтогазу» до «Газпрому» у частині переплати за газ у 2011-2015 рр. в результаті підписаних у 2009 році «газових» контрактів Тимошенко з Путіним. І, якби Україна не виграла у Стокгольмі, ми мали б заплатити «Газпрому» \$34,5 млрд. — завдяки газовим домовленостям, укладеним під час прем'єрства Тимошенко.

Через це Тимошенко почала швидко «з'їжджати» з теми комунальних тарифів, і «осідлала» тему заборони в Україні продажу землі сільськогосподарського призначення. Але про цю «фішку» невтомної Леді Ю — в наступних матеріалах. Зараз же, вона, як завжди, незмінна — чарівна актриса, тендітна, навіть трохи сексуальна. Зброя «опозиціонерки» теж та сама — популізм і маніпуляція фактами.

Що ж робити нам, українцям? Так — одногослосно побажати лідерці БЮТ полишити нас усіх в спокій та завершити свою політичну діяльність. В Україні достатньо талановитих, розумних та щирих людей, достойних управляти нашою країною. І серед них ми обов'язково оберемо нових лідерів української нації.

Володимир ОБЖИЛАНСЬКИЙ

Кулевчанские достопримечательности

— Знаешь, у меня радуется душа от того, что в это непростое время у нас в селе есть люди, которые готовы созидать, творить во благо односельчан, — сказала своей собеседнице женщина почтенного возраста с сияющими на солнце морщинками. — Теперь наша молодёжь будет приходить сюда на свидания, гулять с детьми и вдыхать капельку свежести в жаркие бессарабские летние дни. Так делились впечатлениями кулевчанцы, когда взвились ввысь струи большого музыкального фонтана.

На фото: Игнат БРАТИНОВ, депутат Одесского областного совета

Ровно месяц назад в центре села Кулевча Саратовского района появился привлекательный архитектурный ансамбль. Здесь, на месте площади, которая создавалась в 70-е годы двадцатого века и пришла в ветхое состояние, красуются новые достопримечательности. На просторной территории,

уложенной новой современной тротуарной плиткой, расположился большой красивый поющий, с подсветкой фонтан. Не в каждом городе такой есть, что уж говорить о сёлах.

Вместо снесённого по закону о декоммунизации памятника Ленину — установлен памятник славянским просветителям Кириллу и Мефодию. В Кулевче компактно проживает болгарская диаспора. Это второй монумент в Одесской области в честь братьев. Первый открыли десять лет назад у гуманитарного корпуса Одесского национального университета имени Мечникова на Французском бульваре.

Находящийся у площади двухэтажный универсам советских времен также переоборудован и теперь соответствует современности. В помещениях здания планируется сделать арт-территорию для молодёжи, зал бракосочетания и дегустационный зал.

Идея создать такую зону для отдыха, установить памятник принадлежит семье Братиновых и настоятелю местной Свято-Николаевской церкви отцу Павлу. Кстати, этот храм известен на всю Европу своими чудотворными иконами. Реализовать всё задуманное удалось благодаря финансовой поддержке местного фермерского хозяйства «Кулевча». Три миллиона гривен выделило оно на благоустройство данной территории. Ещё восемьсот тысяч гривен поступило из областного бюджета.

— Привести в порядок площадь надумали ещё в 2014 году. Ведь это не малый объём работ, — рассказал генеральный директор ФХ «Кулевча», депутат Одесского областного совета, уроженец села Игнат

Братинов. — Думали над разными вариантами. Спасибо, громада села поддержала, сельский совет. И, конечно же, моя семья — сын Василий, дочь Людмила, жена Людмила Петровна — мы все загорелись этой идеей. Постарались односельчане. Вы видите, здесь большая территория, а сколько клумб с цветами! За этим всем надо ухаживать. Совместными усилиями мы сегодня имеем такую зону для отдыха. По решению исполкома сельского совета площадь решили назвать в честь Кирилла и Мефодия.

В дни славянской письменности состоялось торжественное открытие нового памятника и всей площади. На грандиозное торжество приехала делегация из Болгарии: посол Республики Болгария в Украине Красимир Минчев, болгарский консул в Одессе, гости из болгарского села Кулевча — прародины болгар одесской Кулевчи, гости из соседних районов.

Благочинный Саратовского округа Владислав Шиман, настоятель храма в селе Кулевча Павел Нога и духовенство провели чин освящения.

Грандиозный праздник с выступлением артистов местной художественной самодеятельности и гостей села продолжался до утра.

И действительно, нельзя не согласиться с мнением двух женщин, сидящих в тенёчке у фонтана. Отраднo, что в нашей области живут трудолюбивые люди, которые выращивают хлеб и виноград, пытаются сохранить немногие оставшиеся предприятия и с надеждой смотрят в будущее. С такими можно строить новую Украину — с Европой у себя.

Надежда СЕРДЮК

КРИК ДУШІ

Вшанувати пам'ять героя, вклонитися його батькам, у Саратові зібралися рідні та близькі Дмитра, військовослужбовці Білгород-Дністровського прикордонного загону та військових частин, які дислокуються в Саратові, волонтери, ветерани АТО, представники добровольчих формувань та громадських організацій Одеси та області, керівництво та працівники райдержадміністрації, районної та селищної рад, мешканці Саратові, Новоселівки та інших сіл району.

Учасники жалобних заходів організованою автоколоною проїхали територією селища та вулицями рідного села Дмитра, взяли участь у поминальному молебні, пам'ятному мітингу та покладанні квітів до меморіальної дошки Дмитра Сирбу біля Саратовської школи-гімназії, біля могили Дмитра Сирбу та пам'ятного знаку біля будинку його родини в селі Новоселівка.

Згадували про той «чорний» день трирічної давнини... 11 липня 2014 року в районі села Зеленопілля Луганської області біля 4:30 годин ранку російсько-терористичні угруповання обстріляли з реактивної системи залпового вогню «Град» базовий табір українських військових. У результаті обстрілу загинуло 29 військовослужбовців Збройних Сил України та 6 військовослужбовців Державної прикордонної служби України, серед них і солдат Дмитро Сирбу. Присутні говорили про героя:

«Йому назавжди залишиться 20 років. Він загинув у тому віці, коли молоді люди мріють про майбутнє і будують плани на життя. Дмитро мріяв стати офіцером прикордонної служби, бути професійним військовим і захищати кордони своєї держави. Тому не роздумуючи, у числі перших пішов боронити Україну у перші місяці російської агресії... Ця навала триває і сьогодні, за довгі три роки загинули тисячі кращих

Минула третя річниця з дня трагічної загибелі на сході України нашого земляка-прикордонника Дмитра Сирбу. Час минає та не лікує біль від втрати сина, брата, друга, вірного товариша, побратима.

синів та дочок України. До сьогодні тривають ці жертви. Та завдяки їм — загинув та тим, хто продовжує відстоювати нашу землю, Україна вистояла, і ми живемо під мирним небом, вирощуємо хліб, ростимо дітей і маємо свою державу. Дмитро загинув, але він живий у пам'яті людей і виховує своїм прикладом справжніх патріотів України. Бо немає більшої честі і подвигу ніж віддати життя за батьківщину. А вулиця на якій жив Дмитро Сирбу, названо його іменем.

Нині мрії Дмитра втілює молодший брат Ігор, який саме сьогодні складає іспити до військової академії. Учасники зустрічі висловлювали щирі співчуття і разом з тим слова поваги і захоплення стійкістю, силою духу та патріотизмом батьків Дмитра та Ігоря,

які виховали своїх синів справжніми чоловіками та патріотами. «Мати, яка втративши одного сина, не втратила віри в справу українських захисників, не стала заперечувати проти вибору другого сина і відпустила його на військову службу, викликає повагу і щире вдячність», - відзначив полковник Гонтар В.А., вручаючи Анжелі Василівні Почесну відзнаку Південного регіонального управління Державної прикордонної служби.

Розділяючи з рідними скорботу та біль втрати, учасники зустрічі вшанували пам'ять Дмитра Сирбу та всіх полеглих захисників України хвилиною мовчання. Вічна пам'ять і слава героям!

Марія ГРИГОР'ЄВА